स शस्त्रवर्मणामोचि चित्तं धैर्येण नो पुरः ॥४०६॥
गव्यूतिमात्रमासन्ने देवीधामनि धैर्यवान् ।
धुन्वन् कराभ्यां मधुपान् धावति स्म स धीरधीः ॥४०७॥
अथ स्नाप्यस्थिशेषाङ्गो लूनमांसः षडङ्घ्रिभिः ।
कराभ्यामक्षिणी रक्षन् देव्यायतनमासदत् ॥४०८॥
प्रशान्ते भृङ्गसंपाते प्रकाशमवलोकयन् ।
स देव्याः पादयोरग्रे पपातोद्भ्रान्तजीवितः ॥४०९॥
स्तोकावशेषप्राणं तं देव्याश्वासयितुं ततः ।
अभिरामं वपुः कृत्वा पस्पर्शाङ्गेषु पाणिना ॥४१०॥
दिव्येन पाणिस्पर्शेन तेन पीयूषवर्षिणा ।
स क्षिप्रासादितस्वास्थ्यो दिक्षु चिक्षेप चक्षुषी ॥४११॥
प्रविष्टमात्रः प्रैक्षिष्ट सिंहविष्टरसीम्नि यां ।
घोराकारां स तां देवीं तदाऽद्राक्षीन्न तां पुनः ॥४१२॥
ददर्श पुनरुद्यानलतावासीं विलासिनीं ।
स्थितां पुष्करिणीतीरे श्यामां पुष्करलोचनां ॥४१३॥
गृहीतहारमुक्ताढ्यां वद्धापीनस्तनाञ्जलिं ।
महार्हैः कान्तिकुसुमैर्यौवनेनेवार्चिताङ्गकां ॥४१४॥
यावकाहारिणौ पादौ दधतीं कृच्छ्रचारिणौ ।
स्तनं छन्नमुखं द्रष्टुं तपस्वत्ताविवान्वहं ॥४१५॥